

РЕШЕНИЕ

№ 7754

гр. С., 16.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 167 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и осми април през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: КРИСТИЯН Р. ТРЕНДАФИЛОВ

при участието на секретаря АЛБЕНА Н. КИТАНОВА
като разгледа докладваното от КРИСТИЯН Р. ТРЕНДАФИЛОВ Гражданско дело № 20221110166494 по описа за 2022 година

Предявен е отрицателен установителен иск с правно основание чл. 439, ал. 1 вр. чл. 124 ГПК.

Ищецът Т. В. Д., чрез адв. П., твърди, че в полза на „Обединена българска банка“ АД бил издаден изпълнителен лист от 12.07.2011г. по ч.гр.д. 26371/2011 г. по описа на СРС, 48 състав, за следните суми: 1061 лв. - главница, ведно със законната лихва от 17.06.2011 г., 274,80 лв. - договорна лихва за периода от 07.10.2009 г. до 16.06.2011 г., 32,88 лв. – наказателна лихва за периода от 07.10.2009 г. до 16.06.2011 г., както и 207,37 лв. – разноски. За събиране на присъдените суми било образувано изпълнително дело № 20178440403948 по описа на ЧСИ С.Я., по което след образуването му на 02.10.2017 г. не били предприети изпълнителни действия. След тази дата, в течение на повече от две години не били извършвани никакви валидни изпълнителни действия, поради което на 02.10.2019 г. на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК изпълнителното дело било прекратено по силата на закона. Поддържа, че не дължи вземането по издадения на 12.02.2014 г. изпълнителен лист, тъй като било погасено по давност. Поддържа, че задълженията, претендирани с горесцитирания изпълнителен лист, се явявали погасени по давност към датата на подаване на исковата молба, тъй като считано от 02.10.2017 г. до 02.10.2022 г. е изтекъл петгодишен период от време, през който взискателят бездействал. Въпреки това, делото не било прекратено, а на 10.08.2020 г. постъпила молба за конституиране като взискател на ответника „ЕОС Матрикс“ ЕООД. Същата, обаче, по никакъв начин не прекъсвала погасителната давност, тъй като нямало искане за изпълнителни действия. Ето защо моли съда да уважи предявения иск и да признае за установено, че ищецът не дължи на ответника следните суми: 1061 лв. - главница, ведно със законната лихва от 17.06.2011 г., 274,80 лв. - договорна лихва за периода от 07.10.2009 г. до 16.06.2011 г., 32,88 лв. – наказателна лихва за периода от 07.10.2009 г. до 16.06.2011 г., както и 207,37 лв. – разноски, за които суми е издаден изпълнителен лист от 12.07.2011 г. по ч.гр.д. 26371/2011 г. по описа на СРС, 48 състав, за събирането на които е образувано изп.д. № 20178440403948 по описа на ЧСИ С.Я., поради погасяването на вземането по давност. Претендира разноски.

В срока по чл. 131 ГПК ответникът „ЕОС Матрикс“ ЕООД, чрез адв. В., е подал отговор на исковата молба, с който оспорва предявеният иск при възражения, че по изп. д. № 20178440403948 били предприети редица изпълнителни действия, всяко от които прекъсващо погасителната давност. Ето защо моли исковата претенция да бъде отхвърлена като неоснователна.

Софийски районен съд, след като взе предвид становищата на страните и ангажираните по делото доказателства, преценени поотделно и в тяхната съвкупност, намери за установено следното от фактическа страна:

Не е спорно между страните, а и от събраните писмени доказателства по делото са установява, че в полза на „Обединена българска банка“ АД -праводател на ответника е бил издаден изпълнителен лист от 12.07.2011 г. по ч.гр.д. 26371/2011 г. по описа на СРС, 48 състав, за следните суми: 1061 лв. - главница, ведно със законната лихва от 17.06.2011 г., 274,80 лв. - договорна лихва за периода от 07.10.2009 г. до 16.06.2011 г., 32,88 лв. – наказателна лихва за периода от 07.10.2009 г. до 16.06.2011 г., както и 207,37 лв. – разноси.

Въз основа на издадения изпълнителен лист кредиторът е подал на 02.10.2017 г. молба до частен съдебен изпълнител С.Я., с рег. № 844 на КЧСИ за образуване на изпълнително производство. Въз основа на подадената молба и с разпореждане на частния съдебен изпълнител от 02.10.2017 г. е било образувано изпълнително дело под № 20178440403948, което е било присъединено към изп.д. № 20178440403947, като със съобщение с изх. № 067683 от 25.10.2017 г. е била изпратена покана за доброволно изпълнение до длъжника, който е бил уведомен на 22.08.2018 г., видно от приложения към изпълнителното дело протокол от тази дата, подписан от ПЧСИ П. В..

На 25.10.2017 г. от частния съдебен изпълнител били изпратени и заповрни съобщения за налагане на заповри върху евентуално съществуващите сметки на длъжника до „УниКредит Булбанк“ АД, „Обединена българска банка“ АД, и „Сосиете Женерал Експресбанк“ АД, получени на 27.10.2017 г., като със съобщение от 27.10.2017 г. „Сосиете Женерал Експресбанк“ АД уведомила ЧСИ Я., че длъжникът имал открита сметка в системата на банката и заповрът бил наложен, но към тази дата длъжникът нямал наличност за изпълнение на заповра и не ползвал банков сейф.

На 25.10.2017 г. от частния съдебен изпълнител било изпратено съобщение до „РОЛПЛАСТ“ ЕООД за налагане на заповр върху трудовото възнаграждение на длъжника Т. В. Д., което било получено от работодателя на 01.11.2017 г. С отговор от 13.11.2017 г. работодателят „РОЛПЛАСТ“ ЕООД уведомил ЧСИ Я., че към този момент Т. Д. била в продължителен болничен, поради което не можело да бъдат правени удръжки по заповра, като след завръщането ѝ на работа същата щяла да бъде уведомена, както и да бъде пристъпено към удръжане и превеждане на суми по посочената банкова сметка.

На 22.08.2018 г. бил съставен протокол от ПЧСИ П. В., в който било отразено, че Т. Д. е била уведомена за образуваното изпълнително производство, както и за възможностите за разсрочено плащане на дължимите суми.

В периода от 19.06.2018 г. до 03.06.2020 г. длъжникът Т. Д. извършвала частични плащания по образуваното изпълнително дело, видно от приложенияте платежни нареждания за кредитен превод.

С уведомление от 02.04.2020 г. работодателят „РОЛПЛАСТ“ ЕООД уведомил ЧСИ Я., че считано от 01.04.2020 г. Т. В. Д. не е била служител на „РОЛПЛАСТ“ ЕООД.

На 10.08.2020 г. „ЕОС МАТРИКС“ ЕООД, чрез юрк. Ж., подало молба до ЧСИ Я. за конституиране на дружеството като взискател по делото на основание чл. 429 ГПК с оглед сключения между него и „Обединена българска банка“ АД договор за цесия от 31.01.2018 г., имащ за предмет и процесните принудително изпълнявани вземания по горепосочения изпълнителен лист. Със същата молба „ЕОС МАТРИКС“ ЕООД, чрез юрк. Ж., поискало

постъпилите и постъпващите суми да бъдат превеждани по посочена сметка. Към молбата бил приложен договорът за цесия, потвърждение от цедента и пълномощно от цедента, по силата на което се упълномощава цесионера да уведоми длъжника.

На 18.03.2022 г. „ЕОС МАТРИКС“ ЕООД, чрез юрк. Й., подало молба до ЧСИ Я., с която поискало да бъде наложен заповед на сметките на длъжника Т. Д. на сметките ѝ в следната банка: „Те-Дже Зираат Банкас“ – клон С..

На 25.03.2022 г. от частния съдебен изпълнител било изпратено съобщение до ФОНДАЦИЯ „ВМРО“ за налагане на заповед върху трудовото възнаграждение на длъжника Т. В. Д., което било получено от работодателя и от длъжника на 29.03.2022 г.

На 19.04.2022 г. „ЕОС МАТРИКС“ ЕООД, чрез юрк. Й., подало молба до ЧСИ Я., с която поискало да бъде наложен заповед върху трудовото възнаграждение на длъжника Т. Д..

На 26.04.2022 г. работодателят ФОНДАЦИЯ „ВМРО“ уведомил ЧСИ Я., че размерът на трудовото възнаграждение на длъжника бил в размер на минималната работна заплата за страната, поради което удържки не били възможни на този етап.

При така установената фактическа обстановка, съдът приема следното от правна страна:

Предмет на производството по чл. 439, вр. чл. 124, ал. 1 ГПК е съществуването на изпълняемото материално право, за което е издаден изпълнителен титул, а не законосъобразността на провежданото изпълнение. Изпълняемото материално право обхваща вземанията, така както са посочени в изпълнителния титул, а защитата може да се основава единствено на обстоятелства, настъпили след приключване на съдебното дирене в производството, в което е издадено изпълняваното решение, тъй като за фактите към този момент се формира силата му на пресъдено нещо.

В разглеждания случай ищецът основава отрицателния си установителен иск на петгодишна погасителна давност, текла **от 02.10.2017г.** – когато според ищеца е било извършено последното валидно изпълнително действие по изпълнителното дело, като сочи, че считано от 02.10.2019 г. делото е било прекратено по силата на закона – чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК, а давността е изтекла на 02.10.2022 г. Т. е. претенцията е основана на новонастъпили факти, което съответно обуславя наличието на правен интерес за ищеца да претендира по исков ред установяване на несъществуването на изпълняемите права. Същевременно и с оглед **принципа на диспозитивното начало** в гражданския процес настоящият съдебен състав следва да се произнесе относно исковата претенция по отрицателния установителен иск единствено в рамките на посочения от ищеца в исковата молба период, а именно от 02.10.2017 г. до 02.10.2022 г.

Предвид това, че е предявен от ищеца отрицателен установителен иск, при разпределение на доказателствената тежест съгласно чл. 154 ГПК, в тежест на ответника е да докаже, че разполага с вземания в претендираните размери, които подлежат на принудително изпълнение, вкл. извършването на действия по спиране или прекъсване на течащата срещу вземанията погасителна давност по смисъла на ЗЗД.

Настоящият съдебен състав счита, че при осъществяването на принудително изпълнение въз основа на влязла в сила заповед за изпълнение, изпълняемото право е облечено в изпълнителна сила, която възниква в момента на изтичане на срока за възражение по чл. 414, ал. 2 ГПК, в който случай съдът служебно издава изпълнителен лист. С влизането в сила на заповедта за изпълнение – чл. 416 ГПК, се получава ефект, аналогичен на силата на пресъдено нещо и длъжникът не може да релевира възраженията си срещу дълга по общия исков ред, извън случаите на чл. 424 ГПК и чл. 439 ГПК, тъй като същите са преклудирани, с което се получава ефект на окончателно разрешен правен спор за съществуване на вземането – арг. и от чл. 371 ГПК, поради което и намира приложение разпоредбата на чл. 117, ал. 2 ЗЗД – срокът на новата давност е всякога пет години.

Неподаването на възражение в срока по чл. 414, ал. 2 ГПК може да се приравни по правни последици на признание на вземането от длъжника по чл. 116, б. "а" ЗЗД – целта на регламентираното в действащия ГПК заповедно производство е да се установи дали претендираното вземане е спорно, а признанието на дълга може да бъде изразено и с конклюдентни действия, доколкото същите манифестират в достатъчна степен волята на длъжника да потвърди съществуването на конкретен дълг към кредитора – виж например Решение № 100 от 20.06.2011 г. на ВКС по т. д. № 194/2010 г., II т. о., ТК, Решение № 131 от 23.06.2016 г. на ВКС по гр. д. № 5140/2015 г., IV г. о., ГК.

По изложените съображения съдът намира, че нормата на чл. 117, ал. 2 ЗЗД следва да намери приложение и по отношение на вземане, за което е налице влязла в сила заповед за изпълнение поради неподаване на възражение от страна на длъжника в срока по чл. 414, ал. 2 ГПК (в този смисъл са Решение № 1057 от 13.02.2019 г., постановено по в. гр. д. № 5532/2018 г. по описа на СГС, ГО, II – „Е“ въззивен състав; Решение № 2532 от 23.04.2020 г. постановено по в. гр. д. № 10580/2019 г. по описа на СГС, ГО, III – „Б“ въззивен състав, Решение № 791 от 24.04.2013 г., постановено по в. гр. д. № 3948/2012 г. по описа на САС, недопуснато до касационно обжалване с определение № 310 от 27.02.2014 г. по гр. д. № 6240/2013 г. по описа на ВКС, III г.о.; Решение № 3857 от 12.06.2018 г., постановено по в. гр. д. № 2731/2018 г. по описа на СГС, ГО, IV – „А“ въззивен състав; Решение № 577 от 26.01.2018 г., постановено по в. гр. д. № 5723/2017 г. по описа на СГС, ГО, II – „В“ въззивен състав; Решение № 5246 от 14.07.2017 г. по гр. д. № 2532/2017 г. по описа на СГС, ГО, II – „Е“ въззивен състав и др.).

Според разпоредбата на чл. 116, б. "в" ЗЗД, давността се прекъсва с предприемането на действия за принудително изпълнение на вземането. Съгласно задължителните за съдилищата разяснения, дадени в т. 10 от Тълкувателно решение № 2/2013 г. на ВКС по тълк. дело № 2/2013 г., ОСГТК, прекъсва давността предприемането на кое да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ, независимо от това дали прилагането му е поискано от вискателя или е предприето по инициатива на частния съдебен изпълнител по възлагане, съгласно чл. 18 ЗЧСИ. Примерно са посочени и действията, които биха могли да прекъснат давността, ако са направени в рамките на висящ изпълнителен процес (и разбира се, преди нейното изтичане) - насочването на изпълнението чрез налагане на заповед или възбрана, присъединяването на кредитора, възлагането на вземане за събиране или вместо плащане, извършването на опис и оценка на вещ, назначаването на пазач, насрочването и извършването на продан и т.н. до постъпването на парични суми от проданта или на плащания от трети задължени лица. От дадените примери може да се заключи, че действие, с което вискателят отправя искане да се приложи изпълнителен способ, е годно да прекъсне давността (както е посочено и в цитираното тълкувателно решение, молбата за образуване на изпълнителното дело, ако съдържа изпълнителен способ, прекъсва давността). Че искането за прилагане на изпълнителен способ прекъсва давността, е посочено и в диспозитива на т. 10 от цитираното ТР - погасителна давност за вземането започва да тече от датата, на която е поискано или е предприето изпълнителното действие. Вискателят има задължение със свои действия да поддържа висящността на изпълнителния процес, извършвайки изпълнителни действия, изграждащи посочения от него изпълнителен способ, включително като иска повторение на неуспешните изпълнителни действия и прилагането на нови изпълнителни способности. В изпълнителния процес давността не спира, именно защото кредиторът може да избере дали да действа (да иска нови изпълнителни способности, защото все още не е удовлетворен), или да не действа (да не иска нови изпълнителни способности). Когато вискателят не поиска извършването на изпълнителни действия в продължение на две години, изпълнителното производство се прекратява на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК по право, без значение дали и кога съдебният изпълнител ще постанови акт за прекратяване на принудителното изпълнение, тъй като актът има само декларативен, а не конститутивен характер.

Следва да бъде споделена съдебната практика на ВКС и СГС, обективизирана в Решение № 37 от 24.02.2021 г. по гр. д. № 1747/2020 г. по описа на ВКС, IV ГО, Определение № 248 от 1.04.2021 г. на ВКС по гр. д. № 3647/2020 г., IV г. о., Решение № 93 от 17.05.2021 г., постановено по гр. д. 2766/2020 г. по описа на ВКС, IV г. о., Решение № 265138 от 29.07.2021 г. на СГС по в. гр. д. № 2334/2021 г., Решение № 265417 от 10.08.2021 г. на СГС по в. гр. д. № 4154/2020 г., Решение № 265910 от 28.09.2021 г. на СГС по в. гр. д. № 1077/2021 г. и др., съгласно която, когато по изпълнителното дело е направено искане за нов способ, след като перемпцията е настъпила, съдебният изпълнител не може да откаже да изпълни искания нов способ – той дължи подчинение на представения и намиращ се все още у него изпълнителен лист. Единствената правна последица от настъпилата вече перемпция е, че съдебният изпълнител следва да образува новото искане в ново – отделно изпълнително дело, тъй като старото е прекратено по право. Новото искане на свой ред прекъсва давността независимо от това дали съдебният изпълнител го е образувал в ново дело, или не е образувал ново дело; във всички случаи той е длъжен да приложи искания изпълнителен способ. Необразуването на ново изпълнително дело с нищо не вреди на кредитора, нито ползва или вреди на длъжника. То може да бъде квалифицирано като дисциплинарно нарушение на съдебния изпълнител, само доколкото не е събрана дължимата авансова такса за образуване на отделното дело и с това са нарушени канцеларските правила по воденото на изпълнителните дела.

В разглеждания случай е видно от данните по изпълнителното дело, че не е налице период на петгодишно бездействие на вискателя „ЕОС МАТРИКС“ ЕООД, респ. неговия праводател. Както се изясни, на 02.10.2017 г. е било образувано изпълнително дело под № 20178440403948, което е било присъединено към изп.д. № 20178440403947, като на **25.10.2017 г.** от частния съдебен изпълнител били изпратени заповрни съобщения за налагане на заповри върху евентуално съществуващите сметки на длъжника до „УниКредит Булбанк“ АД, „Обединена българска банка“ АД, и „Сосиете Женерал Експресбанк“ АД. На същата дата - 25.10.2017 г. от частния съдебен изпълнител било изпратено и съобщение до „РОЛПЛАСТ“ ЕООД за налагане на заповр върху трудовото възнаграждение на длъжника Т. В. Д..

Ето защо и съобразно задължителните за съдилищата разяснения, дадени в т. 10 от Тълкувателно решение № 2/2013 г. на ВКС по тълк. дело № 2/2013 г., ОСГТК, настоящият съдебен състав приема, че с извършените на 25.10.2017 г. изпълнителни действия, давността за принудително събиране на вземането е била прекъсната и от тази дата е започнала да тече нова петгодишна давност. Същата е била отново многократно прекъсната в периода 2018 г. – 19.04.2022 г., като от подробно описаната по – горе фактическа обстановка е видно, от една страна, че длъжникът е извършвал доброволни плащания, а от друга, че вискателят не е бездействал и е искал прилагането на изпълнителни способности. Тук следва още веднъж да се отбележи във връзка с доводите в исковата молба, че съгласно преобладаващата съдебна практика, когато по изпълнителното дело е направено искане за нов способ, след като перемпцията е настъпила, съдебният изпълнител не може да откаже да изпълни искания нов способ – той дължи подчинение на представения и намиращ се все още у него изпълнителен лист. Единствената правна последица от настъпилата вече перемпция е, че съдебният изпълнител следва да образува новото искане в ново – отделно изпълнително дело, тъй като старото е прекратено по право. Новото искане на свой ред прекъсва давността независимо от това дали съдебният изпълнител го е образувал в ново дело, или не е образувал ново дело, като във всички случаи той е длъжен да приложи искания изпълнителен способ (в този смисъл са Решение № 37 от 24.02.2021 г. по гр. д. № 1747/2020 г. по описа на ВКС, IV ГО, Определение № 248 от 1.04.2021 г. на ВКС по гр. д. № 3647/2020 г., IV г.о., Решение № 93 от 17.05.2021 г., постановено по гр. д. 2766/2020 г. по описа на ВКС, IV г.о., Решение № 265138 от 29.07.2021 г. на СГС по в. гр. д. № 2334/2021 г., Решение № 265417 от 10.08.2021 г. на СГС по в. гр. д. № 4154/2020 г., Решение № 265910 от 28.09.2021 г. на СГС по в. гр. д.

№ 1077/2021 г. и др.). Давността е била прекъсната и с подадената на 19.04.2022г. молба от „ЕОС МАТРИКС“ ЕООД, чрез юрк. Й., до ЧСИ Я., с която е било поискано да бъде наложен запор върху трудовото възнаграждение на длъжника Т. Д.. От последната посочена дата до момента (до приключването на съдебното дирене в настоящата инстанция) не е изтекъл изискуемия срок по чл. 117, ал. 2 ЗЗД, поради което и процесните вземания не са погасени по давност.

Ето защо предявеният отрицателен установителен иск е неоснователен и следва да бъде отхвърлен.

По разноските:

При този изход от спора право на разноски има единствено ответникът. Същият обаче не е представил своевременно доказателства за сторени разноски, поради което такива не следва да му бъдат присъждани.

Така мотивиран, настоящият състав на Софийски районен съд

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от Т. В. Д., ЕГН *****, с адрес: гр. С., ул. „В.М.“, бл. 5, вх. „Ж“, ет. 4, срещу „ЕОС МАТРИКС“ ЕООД, ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление: гр. С., ж.к. „М.Д.а“, ул. „Р.П.К.“ № 4-6, отрицателен установителен иск с правно основание чл. 439, ал. 1 вр. чл. 124, ал. 1 ГПК за признаване за установено, че Т. В. Д. не дължи чрез принудително изпълнение на „ЕОС МАТРИКС“ ЕООД следните суми: **1061 лв.** - главница, ведно със законната лихва от 17.06.2011 г., **274,80 лв.** - договорна лихва за периода от 07.10.2009 г. до 16.06.2011 г., **32,88 лв.** – наказателна лихва за периода от 07.10.2009 г. до 16.06.2011 г., както и **207,37 лв.** – разноски, за които суми е издаден изпълнителен лист от 12.07.2011 г. по ч.гр.д. 26371/2011 г. по описа на СРС, 48 състав, за събирането на които е образувано изп.д. № 20178440403948 по описа на ЧСИ С.Я..

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____